

Meditacions: Santa Maria, Mare de Déu

Reflexió per meditar l'1 de gener. Els temes proposats són: contemplar Maria; la maternitat de Maria; rebre Jesús com va fer Maria.

L'EVANGELI de la festa d'avui relata com els pastors s'afanyen a trobar el Nen Jesús i reconeixen en ell el que els havien anunciat els àngels. El text està ple d'expressions d'admiració, sorpresa i meravella: meravellar-se, glorificar, lloar, ponderar... Nadal provoca en nosaltres aquests mateixos sentiments. Volem aprofitar tot el que succeeix al pessebre per gaudir de l'amor de Déu

que es vol vessar en els nostres cors.
Avui ho fem de la mà de la Mare de
Déu, que és també la nostra mare.

«Déu vós salve, oh Mare santa, vós
vau infantar el rei que governa el cel
i la terra per tota l'eternitat»^[1]. La
salvació del món ha començat. El Rei
de l'univers ha triat Maria per fer-la
mare seva. Aquest misteri no cap
fàcilment en els nostres caps, ni en
els nostres pobres esquemes: Déu ha
volgut comptar amb el sí d'una dona,
d'una adolescent. La Verge no es
pregunta per què havia estat triada
precisament ella, en té prou amb
saber que Déu és al darrere, que és la
seva voluntat. I sant Josepmaria
converteix aquest fet en la seva
oració: «Senyora, Mare nostra, el
Senyor ha volgut que fossis tu, amb
les teves mans, qui tingués cura de
Déu: ensenya'm —ensenya'ns a tots—
a tractar el teu Fill!»^[2].

Maria contagia al seu voltant, als pessebres d'ahir i d'avui, aquesta actitud d'admiració. Tot el que veu la porta a donar gràcies. No s'atura mai per fixar-se en ella mateixa, en els seus problemes, en les dificultats. Gaudeix de la visita dels pastors, de l'afecte del seu espòs, de la nit estrellada que ha contemplat aquest misteri. I al seu voltant tots viuen aquesta atmosfera d'alegria. Maria és la millor mostra del que fa Déu en els homes i les dones que es deixen estimar.

«OH, DÉU, per la virginitat fecunda de Maria, heu donat al llinatge humà la salvació eterna; feu que experimentem la seva intercessió, ja que per ella hem merescut de rebre el vostre Fill, l'autor de la vida»^[3]. Així resa la Col·lecta de la Missa d'avui. I podem preguntar-nos: què

significa per a mi que Maria sigui Mare de Déu? Com ho experimento personalment? El Papa Francesc deia que «la Mare del Redemptor ens precedeix i contínuament ens confirma en la fe, en la vocació i en la missió. Amb el seu exemple d'humilitat i de disponibilitat a la voluntat de Déu ens ajuda a traduir la nostra fe en un anunci de l'Evangeli alegre i sense fronteres. D'aquesta manera la nostra missió serà fecunda, perquè està modelada sobre la maternitat de Maria»^[4]. La nostra relació amb Déu pren exemple de la vida de pregària que va tenir Maria. I ella està molt disposada a ajudar-nos, ja que «la Trinitat Santíssima, en haver elegit Maria com a Mare de Crist, Home com nosaltres, ens ha posat a cadascú sota el seu mantell maternal. És Mare de Déu i Mare Nostra»^[5].

Ens podem preguntar, plens d'estupor, com és possible que se'ns

ofereixi una santedat com la de qui va ser Mare de Déu: «¿Com podem estimar Déu amb tota la nostra ment si tot just podem trobar-lo amb la nostra capacitat intel·lectual? ¿Com estimar-lo amb tot el nostre cor i la nostra ànima si aquest cor només aconseguix albirar-lo de lluny i sent tantes coses contradictòries al món que ens enfosqueixen el seu rostre? Ell ja no està lluny. No és desconegut. No és inaccessible al nostre cor. S'ha fet nen per nosaltres i així ha dissipat tota ambigüitat. Déu s'ha fet donació per nosaltres. S'ha donat a si mateix. El Nadal s'ha convertit en la festa dels regals per imitar Déu que s'ha donat Ell mateix»^[6]. Si acollim aquest do, si deixem que el Senyor ens regali la seva vida, serem també nosaltres donació per als altres. Ens convertirem, doncs, en regal per a Déu i per als qui ens envolten.

ELS ÀNGELS canten amb força aquesta meravella. S'estranyen ells mateixos que una dona hagi donat a llum al Fill de Déu. No surten de la seva sorpresa i canten la primera nadala de la història: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor» (*Lc 2, 14*). Entonen aquest cant de joia i es delecten mirant Maria, l'Infant Jesús i Déu Pare embadalit. Les nostres ànimes s'asserenen al pessebre i descobrim allí allò que omple de complaença Déu, el que l'enamora, el que l'entusiasma. Hem vingut corrent, però anem recuperant l'alè. El suau cant dels àngels és com una cançó de bressol per dormir Jesús i per acollir-nos a nosaltres.

La nostra experiència ens ha demostrat moltes vegades que no som capaços de complir sempre i en tot la voluntat de Déu. No obstant això, amb l'ajuda de la Verge sí que podem guardar la seva Paraula i

ponderar-la en el nostre cor. Això és al nostre abast. Així podem estar segurs que es complirà tot el que ens ha dit el Senyor, la seva Paraula es pot encarnar en les nostres vides, la seva sang correrà per les nostres venes. Així ho assegurava sant Bernat: «Tota la Trinitat gloriosa, i la mateixa persona del Fill rep d'ella la substància de la carn humana, a fi que no hi hagi ningú que s'amagui de la seva calor»^[7].

Nosaltres volem escalfar-nos en aquesta nit freda dins el pessebre. Ens agradaria que la foscor i la humitat no entressin en la nostra ànima. Desitgem rebre Jesús amb la mateixa puresa, humilitat i devoció amb què ho va fer la nostra Mare; acollir la seva Paraula amb la mateixa gràcia i amb igual alegria per vessar-la, com ella, pel món sencer.

[1] Solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, Antífona d'introducció.

[2] Sant Josepmaria, Forja, n. 84.

[3] Col·lecta.

[4] Francesc, Homilia, 1-I-2014.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 275.

[6] Benet XVI, Homilia, 24-XII-2006.

[7] Sant Bernat, *Homilia en l'octava de l'Assumpció*, 2.
